

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Y. N.,** zastoupená Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky**, **Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 A 102/2016 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 11. 2016, č. j. CPR-17187-3/ČJ-2016-930310-V237, zamítl odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 5. 2016, č. j. KRPA-205749-17/ČJ-2016-000022, kterým bylo stěžovatelce dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok, a to od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že v případě stěžovatelky bylo prokázáno, že stěžovatelka v období od 6. 5. 2015 do 30. 5. 2016 pobývala na území České republiky bez

platného oprávnění k pobytu, neboť ke dni 5. 5. 2015 bylo pravomocně zastaveno řízení o její žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie a jinou žádost o povolení k pobytu na území České republiky stěžovatelka nepodala.

[4] Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce stěžovatelky týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění; k této námitce uvedl, že správní orgány při posouzení této otázky vycházely zejména ze stěžovatelčina sdělení, že s ohledem na konflikt se svým partnerem P. R. (občanem Slovenské republiky), s nímž bydlela, se dočasně uchýlila ke své kamarádce, přičemž si ponechala určitý čas pro úvahu, se kterým ze svých partnerů bude nadále trvale žít. Městský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že vztah stěžovatelky ke dvěma mužům – občanům Evropské unie, nelze považovat za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť pro to nejsou splněny zákonné podmínky; stěžovatelka tedy nemůže být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Městský soud dále uvedl, že žalovaný též řádně vypořádal námitky týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, přičemž vycházel z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Městský soud neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení a nepřisvědčil stěžovatelce, že by její upřímnost, kterou projevila v rámci svých sdělení, byla správními orgány zneužita.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítla, že městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že její vztah s P. R. není trvalým partnerským vztahem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V době svého zadržení policií stěžovatelka žila s P. R. ve společné domácnosti a hodlali uzavřít sňatek. Vyjádření stěžovatelky, že bude raději žít se svým bývalým přítelem A. S. (občanem Rumunské republiky) bylo emotivní; bylo učiněno výlučně pod vlivem partnerských neshod a nelze je považovat za její jednoznačné stanovisko. Ke svému tvrzení, že potřebuje čas na rozmyšlenou, odkázala stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), s argumentací, že trvalost partnerského vztahu obdobného vztahu rodinnému je nutné hodnotit především dle délky časového trvání vztahu a jeho kvality. K tomu stěžovatelka dále uvedla, že při výkladu pojmu trvalého soužití nelze vycházet pouze z momentálního faktického stavu, ale je nutné se zabývat trvalostí působení ve společné domácnosti, jakož i vyjádřenou vůlí osob k trvalému společnému soužití. Trvalost společného soužití přitom není dotčena, pokud se člen domácnosti přechodně zdržuje mimo tuto domácnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29). Stěžovatelka má proto zato, že její přechodné opuštění společné domácnosti vedené s P. R. nemělo charakter trvalého opuštění společné domácnosti. V současné době stěžovatelka s P. R. opět žije a společně tvoří pár. K uvedenému stěžovatelka dále podotkla, že dne 25. 1. 2017 podala žádost o povolení k pobytu na základě soužití s občanem Evropské unie a požádala žalovaného o odstranění tvrdosti zákona a o vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.

pokračování

[7] Stěžovatelka rovněž namítla, že městský soud hodnotil otázku její životní situace příliš stručně. K této námitce stěžovatelka citovala část odůvodnění napadeného rozsudku, dle které podle městského soudu stěžovatelka sama uvedla, *„že s ohledem na konflikt s P. R., k němuž došlo v noci z 29. 5. na 30. 5. 2016, se dočasně uchýlila ke své kamarádce a ponechala si určitý čas na to, aby zvážila, se kterým ze svých partnerů bude nadále žít“*. Dle názoru stěžovatelky toto její sdělení koresponduje s výše citovanými rozsudky Nejvyššího správního soudu, neboť stěžovatelka pouze dočasně opustila společnou domácnost s P. R. a jasně deklarovala vůli, že bude trvale žít s jedním ze dvou mužů – občanů Evropské unie. K tomu dále uvedla, že není jedinou ženou, která by řešila problém, se kterým ze dvou mužů má žít, přičemž tento problém s menšími či většími úspěchy řešily mnohé ženy v Československu, resp. v České republice.

[8] Dle názoru stěžovatelky se městský soud nezabýval posouzením zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejího soukromého života, a proto je napadený rozsudek v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Stěžovatelka zdůraznila, že žije v České republice téměř 10 let, tři roky zde studovala, hovoří česky a považuje se za dobře integrovanou osobu. Vazby ke své zemi původu, kromě kontaktu, se svou matkou nemá. V České republice má naopak řadu přátel a po vyřešení statusových otázek chce mít s partnerem děti a pořídit si byt.

[9] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat. Dále odkázal na spisový materiál ve věci správního vyhoštění stěžovatelky.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

[15] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

[16] Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.

[17] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[18] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla kontrolována dne 30. 5. 2016 hlídkou Policie České republiky, přičemž bylo zjištěno, že stěžovatelka nemá platné oprávnění k pobytu na území České republiky ani nemá podanou žádost, která by ji k tomuto pobytu opravňovala (stěžovatelka ostatně ani v nyní projednávané věci nezpochybňuje neoprávněnost svého pobytu na území České republiky). Z dostupných evidencí bylo zjištěno, že stěžovatelka dne 7. 9. 2011 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, o které bylo rozhodnuto dne 2. 5. 2014 a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2014, dále je zde uvedeno, že řízení bylo ukončeno a ke stavu pobytu stěžovatelky je zaznamenáno „nepovolený“. Stěžovatelka následně dne 19. 8. 2014 žádala o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Řízení o této stěžovatelčině žádosti bylo dne 11. 4. 2014 zastaveno (rozhodnutí o zastavení řízení nabylo právní moci dne 5. 5. 2015).

[20] Dále z obsahu správního spisu plyne, že dne 30. 5. 2016 byla na N. b. s. 5/1, P. 4 – N., P. R. přivolána hlídka Policie České republiky. Oznamovatel uvedl, že se stěžovatelkou, která je jeho přítelkyní, řešil spor, jenž vyvrcholil tím, že ho stěžovatelka udeřila otevřenou dlaní do pravé tváře. Důvodem vzniku sporu mezi stěžovatelkou a P. R. měla být podle oznamovatele skutečnost, že stěžovatelka neměla na území České republiky

platné oprávnění k pobytu. S ohledem na to, že stěžovatelka u sebe neměla platný doklad totožnosti, byla převezena k cizinecké policii k prokázání totožnosti. Po zjištění shora popsané pobytové situace stěžovatelky s ní bylo zahájeno řízení o jejím správním vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 30. 5. 2016). Stěžovatelka do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 30. 5. 2016, uvedla, že do dne 30. 5. 2016 rok a půl žila ve společné domácnosti s P. R. Dne 30. 5. 2016 se však pohádali, přičemž hádka měla vzniknout dle stěžovatelky proto, že se rozhodla vrátit ke svému bývalému příteli A. S. P. R. stěžovatelku dle jejího tvrzení rovněž napadl a následně zavolal policii. Stěžovatelka dále uvedla, že původně plánovala svatbu s P. R., ale postupně si to rozmyslela. Sdělila také, že se v nejbližší době chce přestěhovat ke kamarádce a následně plánuje společné soužití se svým bývalým přítelem A. S., k němuž se chce vrátit. Stěžovatelka dále uvedla, že na území České republiky nemá žádné příbuzné, v Kazachstánu žije její matka, s níž je v kontaktu, a její dědeček, její teta žije v Rusku, stěžovatelka má také příbuzné v Německu, na území České republiky nemá žádný majetek, nemá stálé zaměstnání a pracuje pouze brigádně, studovala v Rusku a následně v České republice. V žalobě pak uvedla, že se cítí plně integrovanou osobou v České republice, mluví česky a v České republice chce nadále trvale žít.

[21] Stěžovatelka nejprve v kasační stížnosti namítala, že městský soud nesprávně posoudil její vztah s P. R. ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců; uvedené by mohlo mít význam pro případnou aplikaci § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěry správních orgánů a městského soudu, že stěžovatelka nesplňuje podmínky § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ze samotných tvrzení stěžovatelky je zřejmé, že v době vydání správních rozhodnutí zvažovala ukončení svého vztahu s P. R., od něhož se odstěhovala, a obnovení svého vztahu s A. S. (resp. v této době udržovala vztah s oběma těmito muži, jak tvrdila v žalobě). S ohledem na uvedené nelze skutečně dospět k závěru, že by stěžovatelka v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) udržovala s občanem Evropské unie, s nímž by žila ve společné domácnosti, trvalý partnerský vztah. V rozhodné době stěžovatelka vztah s P. R. a společné vedení společné domácnosti ukončila a vztah s A. S. (ještě) neobnovila, resp. udržovala vztah s oběma jmenovanými, aniž by s některým z nich v této době vedla společnou domácnost.

[23] V této souvislosti není přiléhavý ani odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 Azs 162/2015 – 29, který se týká skutkově odlišné situace. V případě řešeném v tomto rozsudku se jednalo o situaci, v níž cizinec společnou domácnost pouze přechodně opouštěl za účelem výkonu zaměstnání. V nyní posuzované věci však dle svých vlastních sdělení stěžovatelka společnou domácnost, kterou vedla s P. R., opustila s úmyslem jejího trvalého ukončení a znovunavázání vztahu s A. S. Nelze přitom stěžovatelce bez dalšího přisvědčit v tom, že by se z její strany jednalo pouze o emotivní reakci. Nelze totiž přehlédnout, že příčinou jejího konfliktu s P. R. dne 30. 5. 2016 bylo dle jejích tvrzení právě její rozhodnutí vrátit se k A. S. Jednalo se o svobodný projev vůle stěžovatelky, který je ovšem nejen úkonem faktickým, ale též úkonem právním se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

[24] Nejvyšší správní soud dále k problematice správního vyhoštění ve vztahu k nyní projednávané věci uvádí, že smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Uvedené ustanovení je projevem kontroly státu nad osobami nacházejícími se na jeho území a je rovněž projevem zájmu státu, aby na jeho území nepobýval nikdo bez platného oprávnění k pobytu. Proto v případě, kdy je naplněna některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Není zde tedy prostor pro správní uvážení správního orgánu, zda rozhodnutí o správním vyhoštění vydat či nikoli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, či ze dne 2. 11. 2016, č. j. 8 Azs 115/2016 – 37). Možným korektivem, který je schopen zvrátit rozhodnutí o správním vyhoštění, je ustanovení o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Uvedený korektiv je promítnutím mezinárodních závazků České republiky vyplývajících z čl. 8 Úmluvy a judikatury ESLP.

[25] Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

[26] Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70; rozhodnutí ESLP jsou dostupná na https://hudoc.echr.coe.int). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45).

[27] Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého, případně rodinného života cizince a jeho blízkých. V kontextu posuzování možnosti udělení správního vyhoštění je však nutné, aby tento zásah byl přiměřeným z hlediska protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32).

[28] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených skutečností k dalším kasačním námitkám rovněž konstatuje, že soukromý a rodinný život stěžovatelky nedosahoval v době rozhodování správních orgánů takové intenzity, že by se dalo hovořit o nepřiměřenosti rozhodnutí o jejím správním vyhoštění.

[29] Nejvyšší správní soud s odkazem na již výše uvedené posouzení osobních poměrů stěžovatelky, které se vztahovalo ke splnění podmínek § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a případné aplikaci § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, konstatuje, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelka s P. R. tvořila natolik pevný a trvalý svazek, který by měl vážné plány ohledně společné budoucnosti a jejich vztah by byl výrazným způsobem spjat s Českou republikou. Samotné (plánované) opuštění společné domácnosti s P. R. a tvrzení stěžovatelky, že se rozhodovala, se kterým ze svých partnerů bude nadále žít, jen potvrzuje závěr, že její vztah s panem P. R. (ani s A. S.) nedosahoval takové intenzity, která by odůvodňovala závěr o nepřiměřenosti jejího správního vyhoštění z hlediska kritérií § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[30] Stěžovatelka dále ani netvrdí jiné relevantní vazby na Českou republiku. Stěžovatelka nemá žádné trvalé zaměstnání, neuvádí žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by si na území České republiky, kromě svých poněkud komplikovanějších partnerských vztahů, vytvořila jiné významné sociální či jiné vazby. Za tyto vazby přitom nelze bez dalšího považovat skutečnost, že stěžovatelka po dobu několika let v České republice studovala a delší dobu žila. V zemi svého původu má stěžovatelka svou matku a dědečka; vazby k její vlasti tedy dosud zcela nevymizely. Z tvrzení stěžovatelky a z obsahu spisového materiálu pak ani nevyplynuly okolnosti, které by bránily tomu, aby P. R. (resp. A. S.) případně stěžovatelku následoval do země jejího původu.

[31] Ke shodným závěrům dospěly rovněž správní orgány, s jejichž závěry se městský soud ztotožnil. Je sice možné připustit, že závěry městského soudu ohledně posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění jsou stručné, nicméně odpovídají formulaci žalobních námitek stěžovatelky a závěry městského soudu jsou tak přezkoumatelné.

[32] Stěžovatelka rovněž uváděla, že podala žádost o nové rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. K tomu zdejší soud pro úplnost konstatuje, že řízení o stěžovatelčině žádosti bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 11. 2017, č. j. CPR-16667-15/ČJ-2017-930310-V214, zastaveno podle § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť vztah stěžovatelky s P. R. nebyl vyhodnocen jako trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ačkoli stěžovatelka s P. R. žije ve společné domácnosti a plánují společnou budoucnost. Dle názoru žalovaného jejich vztah stále nenaplňuje vzhledem k okolnostem daného případu potřebná kritéria, aby mohl být považován za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 2. 2018, č. j. MV-15786-3/OAM-2018, zamítnuto a rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017 potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí byla stěžovatelka oprávněna podat samostatnou žalobu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch neměla a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. března 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu